

Nagy az emlékezés ereje, de túl kell rajta lépniünk, hogy Istent megragadjuk

Aztán már nem tudom, mi volt.

*Ötödikben Kelemen Pisti kilazította Gabi néni biciklijén a csavarokat,
Gabi néni lába szilánkosra tört, vagy hatodikban, kétezerkettő, régi
épület, zöld, körzővel szétszúrt padok egymás után, földrajztanárnő,
földtani korok, cetliket*

írunk a padban, szünet,

szürke-fekete csempe,

szürke aula, oszlopok,

ötvenes évek, szocreál freskó, Toldi Miklós

*kolhozhozs petrencsírúddal és ökrökkel. A második emeleti fiúvécében
a dohányfüst. Hideg, nyitva*

vannak a könnyen törő ablakok, brutális ammónia-

szag, nehogy a piszoárnál hátulról a falnak vágjon valaki.

Szendrei-klán, olyankor nem szabad a vécébe menni,

kés van náluk. Nagyszünet, Szekeres Robi hátrafésűli zselés haját,

böfög, két hete nem láttam pinát, mondja, nem bírom.

A lányok tömbtalpú cipőben állnak sorban

ebédhez, az udvarra vezető folyosón büfé,

melegszendvics és puncstorta és az a ceruzaszerrű gumicukor.

Emlékezetemben íme térség, barlang és tömérdek zug akad.

Minden nap egyforma. Reggel,

ágytakaró, szomszéd ház. Az első óra fekve. Jó

lenne elengedni magamat, semmit csinálni, letölteni valami játékot,

reggeltől játszani hajnalig,

este kevés alkohol, reggel, ennyi,

ennyi az egész, várni, elrohadni,

semmi regényes pusztulás.

Semmi cél, jelentés, értelmiségi ambíció,

online játék, pornó minden nap,

minden nap négyig-ötig a képernyő fénye, nemet

mondani az életre hősies volna.

Ébredés után egy óra fekvés, még ne, napközben

kevés sajtó szégyenérzet, kis folt gyávaság,

*hogy igazából ezt szeretném, elengedni,
nemet mondani, ertrinken, versinken.
Nem tudom, kihez bújnék oda leginkább a halál előtt.*

*Három éve egy kávézó teraszán ültünk, ő és én.
Én a gyógyszerektől kicsit rángatóztam, ő
nem sokkal azelőtt vetélt.
Ez így túl drámai.
Nem volt olyan rossz. Napsütés, ősz,
kétezertizenhét, másfajta
boldogtalanság. Nem bántó fényű tragikum, a másik elvesztése,
a másik elvesztése
pozitív. Jó, hogy sikerült megszabadulni egymástól. Azt hiszem, szomorú volt,
amikor házasodtam. Örül, hogy jól vagyok, mondta,
de van ebben valami visszacsínálhatatlan, mindig szeretni fog, ilyenek,
én pedig hogy én is, úgyhogy házasodjon
és szüljön, hogy eltűnhessek az életéből,
kávézó, semmi dráma,
fáradtság. A tudat, hogy, nem tudom,
minek a tudata. Kicsit beszélgettünk,
azóta nem láttam,
kék kabátban volt akkor.*

*Nem hiányzik. Néha hiányzik. Valaki
hiányzik. És honvágyam van,
de nem tudom, hová. Uram!
Nem akarok örökké élni.*

*Nem annyira van olyan, hogy személyiség.
Ezek most ilyen tételmondatok, megengedem
magamnak, hogy didaktikus legyek.
Az én csak történetként értelmezhető, dinamikusan változó, formátlan valami.
Kizárólag Isten tarthat össze egy ilyen tákolmányt, mint az én.
De ha nincs egy darab én, miért van a bűntudat?*

*Kilencvenötben anyám közeledik
az Akácfa lakótelepen a homokozó felé,
sír. Ellopták a Trabantunkat.
Negyvenöt lóerő, nem kétütemű és igazából Volkswagen-motor van
benne, jobb, mint egy sima Trabant. Apám és anyám
Trabanttal mentek Svédországba nászútra
nyolcvanhatban, lehagytak mindenkit, olyan jól ment a Trabant. Kilencvenöt,
anyám boltból jön a homokozó felé, nem tudom,
ellopták a kocsit, nem lett meg, sír.
A homokozó szélén ülünk, Ella néni vigyáz ránk, vastag keretes, sárga
lencsés szemüveg, kendő, a keze törekeny,*

májfoltos, öreg kéz.
Hajlott hát, dohányos
hang, tanítónő volt a visszacsatolt Erdélyben.
Öcsémet próbálja tanítani, elveszek kettőt
öt újjból, mennyi marad, gyerek, lapát homok,
öcsém a szájával puffog és berreg, autósat játszik.

Az Ószövetség relatíve későn írt részein, mint A prédikátor könyvében, hellén hatás,
rezignált, logikus hit Istenben, logikus hitetlenség a túlvilágban. Vajon
az emberek fiainak éltető lehelete fölfelé száll-e, és vajon
az állatok éltető lehelete lefelé, a földbe száll-e?
A harmincéves Szent Ágoston teljes megtérése a kétszáznegyvenedik oldalon
történik, Gondolat, 1982. Eddigre eldobta a manicheus eretnekséget.
Belátta, hogy stimmel az egész,
az egyháznak mindenben igaza van,
de száz oldalon keresztül nem tudja átadni magát. A végső rezignáció a hit előtt.
Majdnem minden bálványt ledöntöttem én is, de ezt
csak úgy mondom, nyilván nem hasonlítom magamat Ágostonhoz.
Ágoston különben is a fiatal és változatos női testeket
tudta a legnehezebben elengedni a világból. Szerintem
a baszás egy kicsit túlértékelt.

Ordítva biciklizem az Akácfa lakóövezetben, mintha motorhang lenne, zöld
és kék kockás baseballsapka, az egyik lábamat leveszem a pedálról,
a másikat, vagy felállok, nem fogom
a kormányt, Ella néni szerint veszélyes,
ebédre hazamegyek. A másodikon lakunk,
odalenn az elmebeteg Balogné a Szállj el kismadárt hallgatja,
anyám káposztás kockát csinál, segíts teríteni, apám
borsot szór a káposztás tésztára, buzizene, mondja,
kilencvenhét. Boldogság.
Ez nem az a nap, mint amikor ellopták a Trabantot.

És esténként, apám meséi után, vagy máskor
délután, egyfajta zöldes,
nyári szűnyoghálós fénytörésben a fenyőfára gondolkok
Ella néni és Pista bácsi lakása után,
az Akácfa és a Csokonai lakótelep között, és ilyenkor
részvét és borzalom és megrendültség tör rám.
Áthat. Érzem. Itt ezen még gondolkodni. A festékbolt előtt volt egy fenyőfa,
lefűrészelték a tetejét a tolvajok. A fa felső harmadát levágták fűteni
vagy karácsonyra, de nyár volt, nem
mertem arra biciklizni, autóban
becsuktam a szememet, amputált ezüsfenyő,
az első pusztulásélmény. Körülbelül
ekkor voltam utoljára boldog.

*Nehéz datálni, nyilván nincs olyan, hogy boldogság. De a gyerekkor,
moha- és gombalét, hullámokban szeretet
és szégyen, villamos-trolibusz–negyvenöt
lóerős svéd Trabant és Ella néni sötét szemüvege és
az üvegfolysó a lakótelepen, csigalépcső,
lerohanni a csigalépcsőn, elképzelni egy nagy csigát,
és ez mind most valahogy jólesik.*

*Ebből úgy látom, hogy nem más az idő, mint
kiterjedés. Ámde nem tudom, minek a kiterjedése.
Igazán csodának tartanám, ha nem a léleké volna.*

*Kilencvennyolcban átköltöztünk egy kertesházba a város másik végén.
Már nem meséltek esténként, hétévesen megtiltottam,
hogy meséljen, a nagyfiúk egyedül
alszanak, Ella néni kétezerben
meghalt krónikus csontritkulásban,
azt hiszem, vagy kicsit később, a gerince állítólag teljesen feloldódott a hátában, mint
az őslények mészváza a Föld rétegeiben.*

*Most nincs semmi baj, minden
rendben, minden oké, működik.
És ha már felébredtem hatkor
és hétre tisztáztam a helyzetet,
hogy nem tudok visszaaludni és az öngyilkossághoz gyáva vagyok, akkor korán kelek.
Nagy pohár víz, öngyilkos gondolatokra érdemes
egy pohár vizet inni. Este lett és reggel.*